

การประชุมเสนอผลงานวิจัยระดับบัณฑิตศึกษา มสธ. ครั้งที่ 3
The 3rd STOU Graduate Research Conference

ผลการใช้โปรแกรมการให้การปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีการให้การปรึกษาแบบเผชิญความจริง
เพื่อป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงในการใช้สิ่งเสพติดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

โรงเรียนเทพศิรินทร์ สมุทรปราการ

**The Effects of Group Counseling Programming Using Reality
Therapy on Prevention of At-Risk Behaviors toward Drug Usage of
Mathayom Suksa II Students at Debsirin Samut Prakan School**

รวี วิสาขาสัตร์ (Rawi Wisakhasart) * ถัดดาวรรณ ณ ระนอง (Laddawan Na Ranong) **

นิธิพัฒน์ เมฆขจร (Nitipat Mekkhachon) ***

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ (1) เปรียบเทียบพฤติกรรมเสี่ยงในการใช้สิ่งเสพติดของนักเรียนก่อนและหลังได้รับโปรแกรมการให้การปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีการให้การปรึกษาแบบเผชิญความจริง และ (2) เปรียบเทียบพฤติกรรมเสี่ยงในการใช้สิ่งเสพติดของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับโปรแกรมการให้การปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีการให้การปรึกษาแบบเผชิญความจริงและนักเรียนกลุ่มควบคุมที่ได้รับโปรแกรมการให้ข้อเสนอแนะ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนเทพศิรินทร์ สมุทรปราการ จำนวน 30 คน ซึ่งสมัครใจเข้าร่วมในการทดลอง ต่อจากนั้น ใช้การสุ่มอย่างง่าย ได้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 30 คน หลังจากนั้นจึงสุ่มกลุ่มตัวอย่างเข้ากลุ่ม กลุ่มละ 15 คน จับสลากกำหนดแบบกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม กลุ่มทดลองได้รับการให้การปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีการให้การปรึกษาแบบเผชิญความจริงเพื่อป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงในการใช้สิ่งเสพติด กลุ่มควบคุมได้รับการให้ข้อเสนอแนะระยะเวลาในการทดลองจำนวน 11 ครั้งเท่ากัน เครื่องมือการวิจัยประกอบด้วย (1) โปรแกรมการให้การปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีการให้การปรึกษาแบบเผชิญความจริง (2) โปรแกรมการให้ข้อเสนอแนะ และ (3) แบบวัดพฤติกรรมเสี่ยงในการใช้สิ่งเสพติด มีค่าความเที่ยงเท่ากับ .82 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบค่าที

ผลการวิจัยพบว่า (1) หลังจากได้รับโปรแกรมการให้การปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีการให้การปรึกษาแบบเผชิญความจริง นักเรียนกลุ่มทดลองมีพฤติกรรมเสี่ยงในการใช้สิ่งเสพติดลดลง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และ (2) พฤติกรรมเสี่ยงในการใช้สิ่งเสพติดของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับโปรแกรมการให้การปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีการให้การปรึกษาแบบเผชิญความจริงลดลงกว่าพฤติกรรมดังกล่าวของนักเรียนกลุ่มควบคุมที่ได้รับโปรแกรมการให้ข้อเสนอแนะอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

คำสำคัญ โปรแกรมการให้การปรึกษากลุ่ม ทฤษฎีการให้การปรึกษาแบบเผชิญความจริง
พฤติกรรมเสี่ยงในการใช้สิ่งเสพติด มัธยมศึกษา

Abstract

* นักศึกษาหลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช aor_au@hotmail.com

** รองศาสตราจารย์ สาขาวิชาศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช bkctcp@gmail.com

*** ผู้ช่วยศาสตราจารย์ สาขาวิชาศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช geng_m1@yahoo.com

การประชุมเสนอผลงานวิจัยระดับบัณฑิตศึกษา มสธ. ครั้งที่ 3
The 3rd STOU Graduate Research Conference

The purposes of research were (1) to compare students' at-risk behaviors toward drug usage before and after receiving group counseling programming using reality therapy; and (2) to compare at-risk behaviors toward drug usage of the students who received group counseling programming using reality therapy with the counterpart behaviors of the students who received a guidance information program.

The research sample consisted of 30 Mathayom Suksa II students at Debsirin Samut Prakan School, who volunteered to participate in the experiment. Then, 15 students were randomly assigned to be in the experimental group to receive group counseling programming using reality therapy; while the other 15 students were randomly assigned to be in the control group to receive a guidance information program. The experiment covered 11 periods for both groups. Research instruments comprised (1) a group counseling program using reality therapy; (2) a guidance information program; and (3) a scale to assess at-risk behaviors toward drug usage, with reliability coefficient of .82. Statistics for data analysis were the mean, standard deviation, and t-test.

Research findings revealed that (1) after receiving experimental group counseling programming using reality therapy, the post-experiment at-risk behaviors toward drug usage of the experimental group students significantly decreased at the .05 level; and (2) the decrease of post-experiment at-risk behaviors of the experimental group students who received group counseling programming using reality therapy was significantly greater than the decrease of counterpart behaviors of the control group students who received a guidance information program at the .05 level.

Keywords: Group counseling program, Reality therapy,
At-risk behavior toward drug usage, Mathayom Suksa

บทนำ

* นักศึกษาหลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช aor_au@hotmail.com

** รองศาสตราจารย์ สาขาวิชาศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช bkctcp@gmail.com

*** ผู้ช่วยศาสตราจารย์ สาขาวิชาศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช geng_m1@yahoo.com

การประชุมเสนอผลงานวิจัยระดับบัณฑิตศึกษา มสธ. ครั้งที่ 3 The 3rd STOU Graduate Research Conference

การใช้สิ่งเสพติดในหมู่เยาวชนของประเทศไทยเป็นหนึ่งในปัญหาสำคัญของสังคมไทย ในปัจจุบันสภาพปัญหายังคงมีอยู่อย่างต่อเนื่องและขยายขอบเขตมากขึ้น ทำให้รัฐบาลไทยในแต่ละสมัยที่ผ่านมาต้องให้ความสำคัญ ติดตามศึกษาสถานการณ์และแนวโน้มของปัญหาเพื่อใช้ประกอบการกำหนดยุทธศาสตร์การป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติดในแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ (สถานการณ์ปัญหายาเสพติดและแนวโน้มของปัญหาช่วงตั้งแต่ปี พ.ศ.2549-2553. สำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด อ้างอิงในออนไลน์ www.ncccd.go.th)

จากสถานการณ์ยาเสพติดและแนวโน้มของปัญหาที่ใช้ประกอบการพัฒนายุทธศาสตร์ การป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติดในแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 11 (พ.ศ.2555-2559) พบว่าในข้อมูลสถานการณ์การค้าและการแพร่ระบาดนั้น กลุ่มผู้เข้ามาเกี่ยวข้องกับยาเสพติดรายใหม่ยังคงมีสัดส่วนสูงทั้งในกลุ่มผู้ค้าและผู้เสพ โดยเฉพาะกลุ่มเยาวชนที่มีอายุ 15-19 ปีและอายุต่ำกว่า 15 ปีนั้นมีแนวโน้มเพิ่มสูงขึ้นทั้งที่อยู่ในกระบวนการศึกษาและในระบบการศึกษา โดยเฉพาะอย่างยิ่งกลุ่มเด็กระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษาตอนต้น สถานการณ์ข้างต้นเป็นสัญญาณให้ผู้ใหญ่ในสังคมต้องตระหนักว่าเด็กและเยาวชนไทยบางส่วนกำลังอยู่ในบริบทที่เสี่ยงต่อการสัมผัส เข้าถึง ถูกชักจูงให้ไปเกี่ยวข้องกับสิ่งเสพติด

สาเหตุหนึ่งที่ทำให้เกิดปัญหาการใช้สิ่งเสพติดในกลุ่มเยาวชนเพราะอยู่ในวัยที่เสี่ยงต่อการถูกชักจูง เพราะอยู่ในช่วงอยากรู้อยากลอง อยู่ในวัยเติบโตเตรียมตัวเข้าสู่ช่วงวัยรุ่นและวัยทำงาน ต้องเพิ่มพูนความรู้และประสบการณ์ที่เหมาะสม ต้องการการปลูกฝังและปฏิบัติศีลธรรมที่ได้ผลและเป็นวัตรปฏิบัติในชีวิต ประกอบกับค่านิยมของวัยรุ่นที่ถูกกระแสวัตถุนิยม กระแสโฆษณาประชาสัมพันธ์ตามหลักการตลาด ความก้าวหน้าของเทคโนโลยีสารสนเทศ

ปัจจัยที่ทำให้สิ่งเสพติดยังคงแพร่ระบาดและเข้าสู่เยาวชนกลุ่มต่างๆ ได้มากขึ้นมีหลายปัจจัย จากการศึกษาและวิเคราะห์ข้อมูลต่างๆ ผู้วิจัยจัดกลุ่มของปัจจัยที่ทำให้เยาวชนไทยมีความเสี่ยงในการใช้สิ่งเสพติดได้ 6 กลุ่มคือ 1) ปัจจัยภายในตัวเยาวชน เยาวชนเป็นกลุ่มเสี่ยงเพราะเป็นช่วงที่อ่อนต่อโลก ขาดประสบการณ์และกำลังแสวงหาการเรียนรู้ มีความอยากรู้อยากลองเป็นพื้นฐาน 2) ปัจจัยเชิงกายภาพ เนื่องด้วยสภาพที่ตั้งทางภูมิศาสตร์ของไทยเป็นศูนย์กลางคมนาคมของภูมิภาค เป็นทางผ่านของเส้นทางการลำเลียงสิ่งเสพติดสู่โลกที่สาม ทำให้มีโอกาสที่สิ่งเสพติดจะเข้าสู่ประเทศเป็นไปได้มาก 3) ปัจจัยเชิงเศรษฐกิจ ได้แก่ ผลกระทบจากภาวะทางเศรษฐกิจทางลบ เช่น อัตราการว่างงาน ค่าครองชีพสูง ฯลฯ ซึ่งเร่งเร้าให้เกิดผู้ค้า สร้างเส้นทางการขนส่งและค้าขายเพื่อหารายได้ 4) ปัจจัยเชิงค่านิยม ได้แก่ การมีค่านิยมที่ไม่ถูกต้องในการดำเนินชีวิต เช่น ค่านิยมที่มุ่งเพื่อรักความสะดวกสบายที่มีส่วนให้นำไปสู่การหารายได้จากสิ่งเสพติด 5) ปัจจัยเชิงสังคม ได้แก่ สภาพครอบครัวที่มีปัญหา การมีสมาชิกในครอบครัวใช้และค้าสิ่งเสพติด การอพยพย้ายถิ่นฐานเข้ามาของชาวต่างชาติที่มีพฤติกรรมค้าสิ่งเสพติด เป็นต้น และ 6) ปัจจัยจากระบบการเรียนการสอนและการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ ได้แก่ การขาดการให้ความสำคัญ การไม่ดำเนินการให้ความรู้และแก้ไขปัญหายาอย่างจริงจังต่อเนื่อง การจัดการเรียนการสอนที่ไม่สอดคล้องกับสภาพปัญหา การไม่นำองค์ความรู้และวิธีการที่เหมาะสมมาประยุกต์ใช้แก้ปัญหายาเสพติด ตลอดจนขาดการให้การดูแลพัฒนาหรือการให้คำปรึกษากับเยาวชน และบุคลากรผู้เกี่ยวข้องที่มีประสิทธิภาพต่อการเสริมสร้างภูมิคุ้มกันและเสริมสร้างกำลังใจในการลดละเลิกการใช้สิ่งเสพติด

กอปรกับระบบการศึกษาไทยอยู่ภายใต้พลวัตรของเปลี่ยนแปลงของเศรษฐกิจ การเมือง สังคมของประเทศและของโลก ครูและบุคลากรทางการศึกษากำลังปรับตัวและปฏิบัติการจัดการเรียนรู้ให้สอดคล้องกับ

การประชุมเสนอผลงานวิจัยระดับบัณฑิตศึกษา มสธ. ครั้งที่ 3 The 3rd STOU Graduate Research Conference

เนื้อหาของกฎหมายทางการศึกษาของไทย พระราชบัญญัติการศึกษาฉบับปัจจุบันเพิ่งประกาศใช้ในปี พ.ศ.2542 และแก้ไขในปี พ.ศ.2545 ซึ่งก่อผลกระทบมากพอสมควรเพราะเป็นการเปลี่ยนแปลงตั้งแต่ระดับโครงสร้างการบริหาร (รายงานการศึกษาวิเคราะห์เพื่อการปฏิรูปการศึกษาตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 ในกรอบภารกิจของสำนักงานปฏิรูปการศึกษา) โดยเปลี่ยนระบบการบริหารระบบการศึกษาไทยจากการรวมศูนย์สู่กระทรวงมาเป็นกระจายอำนาจสู่เขตพื้นที่การศึกษา กว่ระบบจะมีผลทางปฏิบัติที่มีประสิทธิภาพ ผู้บริหารประเทศและผู้บริหารการศึกษาต้องดำเนินการอย่างต่อเนื่องในการจัดตั้งเขตพื้นที่การศึกษา กำหนดผู้บริหารและบุคลากรปฏิบัติหน้าที่ในสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา ประสานงานการทำงานระหว่างเขตพื้นที่การศึกษาและโรงเรียนในสังกัด เป็นต้น

ในส่วนของหลักสูตรและการจัดการศึกษาก็เช่นกัน ผู้บริหาร ครู และบุคลากรทางการศึกษาในแต่ละโรงเรียนได้ดำเนินการพัฒนาหลักสูตรสถานศึกษา จัดทำบทเรียน ดำเนินการสอนตามที่จะมีความพร้อมและศักยภาพ ผ่านการลองถูกลองผิด กล่าวคือ แม้โดยเนื้อหาพระราชบัญญัติจะมีเจตนารมณ์ที่ดีแต่การปฏิบัติให้ได้ผลจริง ความมุ่งหมายนั้นเป็นอีกเรื่องหนึ่งและประสบปัญหาไม่น้อย นั่นคือครูผู้ปฏิบัติการสอนและนักเรียนผู้เรียนรู้กำลังอยู่ในช่วงเปลี่ยนผ่านและอาจมีหลายๆ ส่วนของเนื้อหาและวิธีการที่ต้องการการพัฒนาให้เกิดสัมฤทธิ์ผลของการปฏิบัติมากที่สุด

ขณะที่การเรียนรู้ในระบบการศึกษาอยู่ระหว่างพัฒนาและเปลี่ยนแปลง แม้จะมีการกำหนดให้การจัดการศึกษาต้องสอดคล้องกับศักยภาพผู้เรียนและมุ่งสู่ความเป็นบุคคลที่มีความสมบูรณ์ไว้ในมาตรา 6 แห่งพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ (ฉบับที่ 2) พ.ศ.2542 ที่กำหนดความมุ่งหมายของการศึกษาไว้ว่า “การจัดการศึกษาต้องเป็นไปเพื่อพัฒนาคนไทยให้เป็นมนุษย์สมบูรณ์ทั้งร่างกาย จิตใจ สติปัญญา ความรู้และคุณธรรม มีจริยธรรมและวัฒนธรรมในการดำรงชีวิต สามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข” แต่การสอนเป็นการสอนเน้นให้ผู้เรียนรู้เนื้อหาสาระเป็นหลักแล้วสอดแทรกการฝึกปฏิบัติลงในการสอนรายวิชา การสอนศีลธรรมเพื่อเป็นเกณฑ์ให้ผู้ถูกฝึกคิดชั่วคู่ทักษะชีวิตและสังคมถูกละเลย ต้องการการเติมเต็มสาระที่มีความทันสมัยให้ปรับใช้ได้ในสถานการณ์จริง และการดำเนินการเพื่อให้เยาวชนในกลุ่มเสี่ยงได้รับการปฏิบัติดูแลที่ใกล้ชิดขึ้นและเสริมสร้างภูมิคุ้มกันสิ่งเสพติดยังไม่ได้มีการดำเนินการเท่าที่ควร

จากการสำรวจความต้องการของครูและบุคลากรที่เกี่ยวข้องตลอดรวมถึงครูแนะแนว โรงเรียนเทพศิรินทร์ สมุทรปราการ เพื่อเป็นข้อมูลพื้นฐานตั้งต้นของการวิจัยครั้งนี้ พบว่าครูมีความต้องการเครื่องมือเพื่อป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงในการใช้สิ่งเสพติดของนักเรียนในโรงเรียนให้มีประสิทธิภาพในการดำเนินชีวิต เป็นการป้องกันไม่ให้นักเรียนกลุ่มปกติกลายเป็นกลุ่มเสี่ยง และป้องกันนักเรียนกลุ่มเสี่ยงพัฒนาไปสู่กลุ่มที่มีพฤติกรรมใช้สิ่งเสพติด

ด้วยเหตุนี้ผู้วิจัยจึงมีความสนใจในการพัฒนาโปรแกรมการให้การปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีการให้การแบบเผชิญความจริงเพื่อป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงในการใช้สิ่งเสพติด โดยใช้กระบวนการการให้การให้การปรึกษาสามารถทำได้หลายวิธี แต่วิธีที่ผู้วิจัยเลือกใช้คือ การให้การปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีการให้การปรึกษาแบบเผชิญความจริงเพื่อป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงในการใช้สิ่งเสพติดของนักเรียนนั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนเทพศิรินทร์สมุทรปราการ เนื่องจากให้การปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีการให้การปรึกษาแบบเผชิญความจริงเพื่อป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงในการใช้สิ่งเสพติด ได้มุ่งเน้นให้นักเรียนได้เผชิญความจริงโดยมีจุดมุ่งหมายให้นักเรียนได้เผชิญความเป็นจริง สนับสนุนบุคคลให้รู้จักตนเอง มีความรับผิดชอบ พิจารณาสถานการณ์ต่างๆ ตามสภาพความเป็นจริง และ

การประชุมเสนอผลงานวิจัยระดับบัณฑิตศึกษา มสธ. ครั้งที่ 3 The 3rd STOU Graduate Research Conference

รู้จักประเมินสิ่งที่ถูก ซึ่งองค์ประกอบเหล่านี้จะนำไปสู่การมีความรู้สึกว่าตนมีคุณค่า อันนำไปพฤติกรรมที่ดีเข้มแข็ง เข้าใจตน ไม่พึ่งสิ่งเสพติด หรือพฤติกรรมที่พึงปรารถนาดังนี้ กานดา ช่วยเมือง (2542: 6) ได้ศึกษาการให้คำปรึกษากลุ่มแบบเผชิญความจริงต่อการปรับตัวทางสังคมของผู้ติดยาเสพติดระยะฟื้นฟูสมรรถภาพบ้านพิชิตใจ สำนักงานอนามัย กรุงเทพมหานคร พบว่าภายหลังการทดลองผู้ติดยาเสพติดมักมีการปรับตัวทางสังคมก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 นอกจากนี้พระมหาคัมภีร์ สมดี (2551: 110) ได้ศึกษาผลการใช้โปรแกรมป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงต่อการติดการพนันลดลงจากก่อนเข้าร่วมโปรแกรมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.01

ในการศึกษาวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาผลของโปรแกรมการให้คำปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงเพื่อป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงในการใช้สิ่งเสพติดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนเทพศิรินทร์ สมุทรปราการ เพื่อนำผลการศึกษาที่ได้มาพัฒนาโปรแกรมการให้คำปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงเพื่อป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงในการใช้สิ่งเสพติด โดยนำเทคนิคและแนวทางการพัฒนาที่ได้ไปปรับใช้กับนักเรียนผ่านกิจกรรมแนะแนวหรือกิจกรรมที่เหมาะสมต่อไป

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมเสี่ยงในการใช้สิ่งเสพติดของนักเรียนกลุ่มทดลองก่อนและหลังได้รับโปรแกรมการให้คำปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริง
2. เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมเสี่ยงในการใช้สิ่งเสพติดของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับโปรแกรมการให้คำปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงและนักเรียนกลุ่มควบคุมที่ได้รับโปรแกรมการให้ข้อเสนอแนะ

วิธีดำเนินการวิจัย

1. ประชากร ประชากรที่ใช้ในการศึกษา เป็นนักเรียนที่กำลังเรียนอยู่ชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ 2 ปีการศึกษา 2554 โรงเรียนเทพศิรินทร์ สมุทรปราการ จำนวน 13 ห้องเรียน ที่มีสถิติพฤติกรรมเสี่ยงในการใช้สิ่งเสพติดตั้งแต่เปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 75 ขึ้นไป
2. กลุ่มตัวอย่าง เป็นนักเรียนที่กำลังเรียนอยู่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ปีการศึกษา 2554 โรงเรียนเทพศิรินทร์ สมุทรปราการ ที่มีสถิติพฤติกรรมเสี่ยงในการใช้สิ่งเสพติดตั้งแต่เปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 75 ขึ้นไปและสมัครใจเข้าโปรแกรมการให้คำปรึกษากลุ่ม จำนวน 30 คน ซึ่งได้มาด้วยวิธีการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) จากประชากร หลังจากนั้นจึงสุ่มนักเรียนเข้ากลุ่ม 2 กลุ่มกลุ่มละ 15 คน แล้วจับสลากเพื่อกำหนดเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม
3. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่
 - 1) โปรแกรมการให้คำปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงเพื่อป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงในการใช้สิ่งเสพติด จำนวน 11 โปรแกรม
 - 2) โปรแกรมการให้ข้อเสนอแนะ จำนวน 11 โปรแกรม
 - 3) แบบวัดพฤติกรรมเสี่ยงในการใช้สิ่งเสพติด

การประชุมเสนอผลงานวิจัยระดับบัณฑิตศึกษา มสธ. ครั้งที่ 3

The 3rd STOU Graduate Research Conference

4. การเก็บรวบรวมข้อมูล การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง โดยมีลำดับขั้นตอนดังนี้

1) ก่อนการทดลอง

(1) ทำหนังสือราชการ เพื่อขอความความอนุเคราะห์ในการเก็บรวบรวมข้อมูลไปยังหน่วยงานต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง และเพื่อขอความอนุเคราะห์จากหัวหน้างานวิชาการ หัวหน้างานแนะแนวเพื่อบันทึกขอความอนุเคราะห์ขอครูแนะแนวประจำโรงเรียนอีก 1 ท่าน ซึ่งจะทำหน้าที่ดำเนินโปรแกรมการให้ข้อเสนอแนะกลุ่มควบคุม สลับกับผู้วิจัย ในวันและเวลาเดียวกัน

(2) เตรียมสถานที่ เครื่องมือ สื่อ อุปกรณ์ในการดำเนินโปรแกรมในการทดลอง และกำหนดเวลาที่จะจัดโปรแกรม

(3) กำหนดกลุ่มตัวอย่าง โดยการสุ่มอย่างง่าย และการสุ่มเข้ากลุ่ม (Random Assignment) เพื่อเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

(4) ผู้วิจัยนำแบบวัดพฤติกรรมเสี่ยงในการใช้สิ่งเสพติด จำนวน 30 ข้อให้นักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมทำก่อนการทดลอง (Pretest) พร้อมทั้งเก็บคะแนนจากแบบวัดพฤติกรรมเสี่ยงในการใช้สิ่งเสพติดเอาไว้เป็นคะแนนก่อนการทดลอง (Pretest)

2) ระหว่างการทดลอง

กลุ่มทดลอง ผู้วิจัย ดำเนินโปรแกรมการให้การปรึกษากลุ่มแบบเผชิญความจริงเพื่อป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงในการใช้สิ่งเสพติด จำนวน 11 ครั้ง ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นกับนักเรียน โดยมุ่งเน้นการให้ผู้รับบริการหรือนักเรียนเป็นสำคัญในการเรียนรู้โดยมุ่งหมายให้ผู้รับบริการหรือนักเรียนมีความรับผิดชอบที่จะแก้ไขปัญหาและมีทักษะในการคิดแก้ปัญหาโดยพิจารณาความเป็นจริง เป็นตัวของตัวเอง สามารถดูแลตนเองให้ห่างไกลกับการใช้สิ่งเสพติด รู้จักประเมินค่านิยม รู้จักพิจารณาว่าสิ่งใดควรกระทำหรือควรละเว้น และที่สำคัญคือ การตระหนักในคุณค่าของตนเอง ผ่านเทคนิคต่างๆ เช่น เทคนิคการสร้างสัมพันธภาพ เทคนิคการตั้งคำถาม เทคนิคการพูดแบบเผชิญหน้า เทคนิคการใช้อารมณ์ขัน เทคนิคการชี้ประเด็น เทคนิคการให้ข้อเสนอแนะ และเทคนิคการตีความ เป็นต้น โดยใช้เวลาสัปดาห์ ๆ ละ 5 วัน (จันทร์-ศุกร์) ตั้งแต่วันที่ 29 สิงหาคม - 30 กันยายน 2554 จำนวน 11 ครั้ง ๆ ละ 60 นาที เวลา 15.00-16.00 น.

กลุ่มควบคุม ผู้วิจัย มอบหมายให้ครูแนะแนวประจำโรงเรียนใช้โปรแกรมการให้ข้อเสนอแนะซึ่งมุ่งเน้นผู้ดำเนินกิจกรรมเป็นสำคัญ โดยวิธีการที่ให้นักเรียนได้เรียนรู้ในเรื่องการป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงในการใช้สิ่งเสพติด โดยการอ่าน ชักถาม และสรุปจากเอกสาร วิดีทัศน์ เกี่ยวกับการป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงในการใช้สิ่งเสพติด วัน เวลา และจำนวนครั้ง เหมือนกับกลุ่มทดลอง

3) หลังการทดลอง

ผู้วิจัยให้กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมทำแบบวัดพฤติกรรมเสี่ยงในการใช้สิ่งเสพติด หลังการทดลอง (Posttest) โดยใช้แบบวัดชุดเดียวกับที่ให้นักเรียนทำก่อนการทดลอง และเก็บคะแนนไว้เป็นคะแนนหลังการทดลอง (Posttest) นำข้อมูลที่ได้ไปวิเคราะห์ทางสถิติต่อไป

5. การวิเคราะห์ข้อมูล การวิเคราะห์ข้อมูลด้วยโปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูป โดยใช้สถิติค่าที (T-test แบบ independent) ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน

การประชุมเสนอผลงานวิจัยระดับบัณฑิตศึกษา มสธ. ครั้งที่ 3
The 3rd STOU Graduate Research Conference

ผลการวิจัย

ตารางที่ 1.1 แสดงการเปรียบเทียบพฤติกรรมเสี่ยงในการใช้สิ่งเสพติดของนักเรียนก่อนและหลังได้รับโปรแกรม
การให้การศึกษาแก่กลุ่มตามทฤษฎีการให้การศึกษาแบบเผชิญความจริง

พฤติกรรมเสี่ยงในการ ใช้สิ่งเสพติด	ก่อนการให้การศึกษาแบบเผชิญ ความจริง		หลังการให้การศึกษาแบบเผชิญ ความจริง		t-test
	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	
(1)การแสดง พฤติกรรมอันเป็นผล มาจากบุคคลใน ครอบครัว การคบเพื่อนที่มี	2.14	.43	3.04	.22	9.06
(2)อิทธิพลต่อการ แสดงพฤติกรรมของ ตนเอง	2.54	.46	3.45	1.49	2.48
(3)การแสดง พฤติกรรมที่น่าไปสู่ การใช้สิ่งเสพติดจาก ตนเอง	1.74	.59	2.75	.24	7

เมื่อวิเคราะห์ผลของการให้การศึกษาแก่กลุ่มตามทฤษฎีการให้การศึกษาแบบเผชิญความจริง โดยการ
วิเคราะห์เปรียบเทียบพฤติกรรมเสี่ยงในการใช้สิ่งเสพติดของนักเรียนกลุ่มทดลองก่อนและหลัง พบว่าค่าเฉลี่ยรวม
พฤติกรรมเสี่ยงในการใช้สิ่งเสพติดของนักเรียนมีพฤติกรรมเสี่ยงในการใช้สิ่งเสพติดลดลงอย่างมีนัยสำคัญทาง
สถิติ .05

การประชุมเสนอผลงานวิจัยระดับบัณฑิตศึกษา มสธ. ครั้งที่ 3
The 3rd STOU Graduate Research Conference

ตารางที่ 2.2 แสดงการเปรียบเทียบพฤติกรรมเสี่ยงในการใช้สิ่งเสพติดของนักเรียนที่ได้รับโปรแกรมการให้การ
 ปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีการให้การปรึกษาแบบเผชิญความจริงและนักเรียนที่ได้รับโปรแกรมการให้
 ข้อเสนอแนะ

พฤติกรรมเสี่ยงในการ ใช้สิ่งเสพติด	หลังการให้การปรึกษาแบบ เผชิญความจริง		หลังการให้ข้อเสนอแนะ		t-test
	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	
(1)การแสดง พฤติกรรมอันเป็นผล มาจากบุคคลใน ครอบครัว การคบเพื่อนที่มี	3.04	.22	2.64	.45	3.57
(2)อิทธิพลต่อการ แสดงพฤติกรรมของ ตนเอง	3.45	1.49	2.82	.35	2.01
(3)การแสดง พฤติกรรมที่นำไปสู่ การใช้สิ่งเสพติดจาก ตนเอง	2.75	.24	2.48	.33	2.66

เมื่อวิเคราะห์ผลของการให้การปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีการให้การปรึกษาแบบเผชิญความจริงและผลของ
 การให้ข้อเสนอแนะ โดยการวิเคราะห์เปรียบเทียบพฤติกรรมเสี่ยงในการใช้สิ่งเสพติดหลังการให้การปรึกษากลุ่ม
 ตามทฤษฎีการให้การปรึกษาแบบเผชิญความจริงและการให้ข้อเสนอแนะ พบว่านักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการให้
 การปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีการให้การปรึกษาแบบเผชิญความจริงเพื่อป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงในการใช้สิ่งเสพติด
 ลดลงกว่านักเรียนกลุ่มควบคุมที่ได้รับโปรแกรมการให้ข้อเสนอแนะอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05

อภิปรายผลการวิจัย

1. พฤติกรรมเสี่ยงในการใช้สิ่งเสพติดของนักเรียนกลุ่มที่ได้รับการให้การปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีแบบ
 เผชิญความจริง นักเรียนมีพฤติกรรมเสี่ยงในการใช้สิ่งเสพติดลดลงมากกว่าก่อนการได้รับการให้การปรึกษา อย่าง
 มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ตามสมมติฐาน ข้อ 1 ที่ผู้วิจัยตั้งไว้ อภิปรายได้ดังนี้

ผลการวิจัยครั้งนี้ แสดงให้เห็นว่าพฤติกรรมเสี่ยงในการใช้สิ่งเสพติดของนักเรียนกลุ่มทดลองหลัง
 การให้การปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีการให้การปรึกษาแบบเผชิญความจริงมีพฤติกรรมเสี่ยงในการใช้สิ่งเสพติด
 ลดลง ซึ่งเป็นเพราะว่าการให้การปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีการให้การปรึกษาแบบเผชิญความจริงจำนวน 11 ครั้งมี
 เนื้อหาสาระ ครอบคลุมการสร้างเสริมการป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงในการใช้สิ่งเสพติดครบ 3 องค์ประกอบที่สำคัญ
 ได้แก่ 1) การแสดงพฤติกรรมอันเป็นผลมาจากบุคคลในครอบครัว 2) การคบเพื่อนที่มีอิทธิพลต่อการแสดง

การประชุมเสนอผลงานวิจัยระดับบัณฑิตศึกษา มสธ. ครั้งที่ 3 The 3rd STOU Graduate Research Conference

พฤติกรรมของตนเองและ 3) การแสดงพฤติกรรมที่นำไปสู่การใช้สิ่งเสพติดจากตนเอง ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ นิ่มนวล ตุ๊กกำเนิด (2551: 75) ที่ศึกษาการเปรียบเทียบผลของการให้การให้คำปรึกษารายบุคคลและกลุ่มแบบเผชิญความจริงที่มีพฤติกรรมแสดงออกในกลุ่มเพื่อนของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 คณะทรัพยากรธรรมชาติ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ จังหวัดสงขลา พบว่านักศึกษามีพฤติกรรมแสดงออกในกลุ่มเพื่อนดีขึ้น หลังจากได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มแบบเผชิญความจริง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และสอดคล้องกับผลวิจัยของวัชรินทร์ แยมโสภี (2538: 78-80) ที่ศึกษาการเปรียบเทียบผลของการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มและรายบุคคลแบบเผชิญความจริงที่มีต่อวินัยในตนเองด้านการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนอยุธยาวิทยาลัย พบว่านักเรียนมีวินัยในการเรียนสูงขึ้นหลังจากได้รับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มแบบเผชิญความจริง และสอดคล้องกับผลการวิจัยของวุฒิชัย จงคำนึ่งสีล (2538: 61) ซึ่งศึกษาเปรียบเทียบผลของการให้การปรึกษาเป็นกลุ่มและรายบุคคลโดยใช้ทฤษฎีเผชิญความจริงที่มีต่อการปรับตัวของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 1 โรงเรียนเทคโนโลยีสยาม (ช่างกลสยาม) กรุงเทพมหานคร โดยใช้ทฤษฎีเผชิญความจริง พบว่านักเรียนมีการปรับตัวดีขึ้นหลังจากได้รับการให้การปรึกษากลุ่ม โดยใช้ทฤษฎีเผชิญความจริง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 จากการวิจัยครั้งนี้ผลที่ได้ คือ นักเรียนมีพฤติกรรมเสี่ยงในการใช้สิ่งเสพติดลดลงหลังจากเข้าร่วมโปรแกรมการให้การปรึกษากลุ่มแบบเผชิญความจริงเพื่อป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงในการใช้สิ่งเสพติด ทั้งนี้พฤติกรรมที่ลดลงเนื่องมาจากโปรแกรมดังกล่าวได้ดำเนินการโดยใช้หลักการให้การปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีการให้การปรึกษาแบบเผชิญความจริง ที่เปิดโอกาสสำรวจความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรมของตนเองที่มีต่อการดำเนินการตามแผนที่ วางไว้ภายใต้การยอมรับของตนเองและกล้าที่จะเผชิญความจริง

2. พฤติกรรมเสี่ยงในการใช้สิ่งเสพติดของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการให้การปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีแบบเผชิญความจริงกับกลุ่มควบคุมที่ได้รับโปรแกรมการให้ข้อเสนอแนะ นักเรียนมีพฤติกรรมเสี่ยงในการใช้สิ่งเสพติดของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการให้การปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีแบบเผชิญความจริงลดลงมากกว่ากลุ่มควบคุมที่ได้รับโปรแกรมการให้ข้อเสนอแนะอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 ตามสมมติฐาน ข้อ 2 ที่ผู้วิจัยตั้งไว้อภิปรายได้ดังนี้

พฤติกรรมเสี่ยงในการใช้สิ่งเสพติดของนักเรียนกลุ่มทดลองลดลงกว่ากลุ่มควบคุมที่ไม่ได้เข้าร่วมโปรแกรมการให้การปรึกษากลุ่มแบบเผชิญความจริง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 3 ซึ่งสอดคล้องกับธิดา ชูอินทร์ (2540: 54) ที่ได้ศึกษาผลของการให้คำปรึกษากลุ่มแบบเผชิญความจริงที่มีต่อลักษณะมุ่งอนาคตของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนเจ้าพระยาวิทยาคม กรุงเทพมหานคร ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มแบบเผชิญความจริงมีลักษณะมุ่งอนาคตดีกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนแบบปกติ และสอดคล้องกับอังสุรีย์ พุ่มชา (2544: 95) ที่ได้ศึกษาผลของการให้คำปรึกษากลุ่มแบบเผชิญความจริงที่มีต่อความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองเพิ่มขึ้นมากกว่า นักศึกษากลุ่มควบคุมที่มีการเรียนรู้โดยธรรมชาติ และสอดคล้องกับงานวิจัยของลักขณา โสภา (2537: 62) ที่ศึกษาผลของการให้คำปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีเผชิญความจริงที่มีต่อความรับผิดชอบด้านการเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบางมด (ตันเปาว์วิทยาคาร) โดยกลุ่มทดลองให้การให้คำปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีเผชิญความจริง ส่วนกลุ่มควบคุมใช้การสอนแบบปกติ ปรากฏว่าภายหลังการทดลองแล้ว กลุ่มควบคุมมีความรับผิดชอบด้านการเรียนดีขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

การประชุมเสนอผลงานวิจัยระดับบัณฑิตศึกษา มสธ. ครั้งที่ 3 The 3rd STOU Graduate Research Conference

จากการวิจัยในครั้งนี้ที่ได้ผล คือ นักเรียนที่ได้เข้าร่วมโปรแกรมป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงในการใช้สิ่งเสพติดของวัยรุ่นเนื่องจากนักเรียนที่ไม่ได้เข้าร่วมโปรแกรมขาดการร่วมอภิปรายกับผู้อื่นจึงไม่ได้รับรู้ผลเสียที่จะตามมาจากพฤติกรรมของตนเอง จึงทำให้นักเรียนเหล่านี้ไม่ลดพฤติกรรมเสี่ยงในการใช้สิ่งเสพติด

จากสาเหตุต่างๆ ที่กล่าวมาข้างต้นนี้ จะพบว่านักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้เข้าร่วมโปรแกรมการให้การปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีการให้การปรึกษาแบบเผชิญความจริงเพื่อป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงในการใช้สิ่งเสพติด มีพฤติกรรมเสี่ยงในการใช้สิ่งเสพติดลดลงกว่ากลุ่มควบคุมที่ไม่ได้เข้าร่วม โปรแกรมการให้การปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีเผชิญความจริง แสดงว่าโปรแกรมการให้การปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีการให้การปรึกษาแบบเผชิญความจริงสามารถลดพฤติกรรมเสี่ยงในการใช้สิ่งเสพติดของนักเรียน

ข้อเสนอแนะ

1. ผู้ที่จะนำแบบวัดพฤติกรรมเสี่ยงในการใช้สิ่งเสพติดไปใช้ ควรเป็นผู้ที่มีความรู้ทางการให้การปรึกษาเชิงจิตวิทยาการแนะแนว โดยเฉพาะอย่างยิ่งควรศึกษาการใช้แบบวัดพฤติกรรมให้เข้าใจอย่างถูกต้อง ชัดเจนก่อนดำเนินการใช้แบบวัดพฤติกรรมเสี่ยงในการใช้สิ่งเสพติดของนักเรียน และควรศึกษาวิธีการ ขั้นตอน และการตรวจคะแนน เกณฑ์การให้คะแนน จากคู่มือให้ถูกต้องก่อนนำไปวัดจริง เพื่อให้เกิดประโยชน์สูงสุดต่อการนำผลคะแนนที่ได้ไปวิเคราะห์หาพฤติกรรมเสี่ยงในการใช้สิ่งเสพติดของนักเรียนต่อไป

2. ผู้ที่จะนำโปรแกรมการให้การปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีการให้การปรึกษาแบบเผชิญความจริงไปใช้ ควรอย่างยิ่งที่จะต้องเป็นผู้ที่มีความรู้ ความเข้าใจ และได้รับการฝึกอบรมทักษะเกี่ยวกับกระบวนการให้การปรึกษากลุ่มอย่างละเอียด เนื่องจากการให้การปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีการให้การปรึกษาแบบเผชิญความจริงนั้นสามารถลดพฤติกรรมเสี่ยงในการใช้สิ่งเสพติดของนักเรียนได้จริง ดังนั้นครู อาจารย์ ตลอดจนผู้ที่เกี่ยวข้องสามารถนำไปเป็นแนวทาง และประยุกต์ใช้เพื่อป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงในการใช้สิ่งเสพติดของนักเรียนได้ตามความเหมาะสม และเพื่อให้เกิดประสิทธิภาพอย่างสูงสุด

การประชุมเสนอผลงานวิจัยระดับบัณฑิตศึกษา มสธ. ครั้งที่ 3
The 3rd STOU Graduate Research Conference

เอกสารอ้างอิง

- นิรมล เมืองโสม (2543) “วัฒนธรรมทางเพศ การรับรู้ความเสี่ยงและพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศต่อการเกิดโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่นหญิงเขตเมือง กรณีศึกษาจังหวัด 1 ของภาคตะวันออกเฉียงเหนือ”
วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษาคณะศึกษาศาสตร์ (สังคมศาสตร์การแพทย์และสาธารณสุข) กรุงเทพมหานคร
บัณฑิตมหาวิทยาลัย มหิดล
- ประวีณ สุทธิสง่า (2540) “การเปรียบเทียบผลของการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มและรายบุคคลแบบเผชิญความจริงที่มีต่อพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาวิทยาศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนอัสสัมชัญ อำเภอสรีราชา จังหวัดชลบุรี” วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต (จิตวิทยาการแนะแนว)
กรุงเทพมหานคร บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
- วัชรินทร์ เข้มโสภี (2538) “การเปรียบเทียบผลของการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มและรายบุคคลแบบเผชิญความจริงที่มีต่อวินัยในตนเองด้านการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนอยุธยาวิทยาลัย อำเภอพระนครศรีอยุธยา จังหวัดพระนครศรีอยุธยา” วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต (จิตวิทยาการแนะแนว)
กรุงเทพมหานคร บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
- สำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด (2554) วารสารสำนักงาน ป.ป.ส. ปีที่ 27 ฉบับที่ 1 (ธันวาคม 2553-มีนาคม 2554) “รวมพลังภาคีสู่ปฏิบัติการเร่งรัด 3 เดือน (มกราคม-มีนาคม 2554) ภายใต้ยุทธศาสตร์ 5 รื้อป้องกันระยะที่ 3” กรุงเทพมหานคร รุ่งเรืองการพิมพ์
- _____. (2546) รายงานผลการดำเนินงานป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติด ประจำปีงบประมาณ 2545 กรุงเทพมหานคร อรุณการพิมพ์